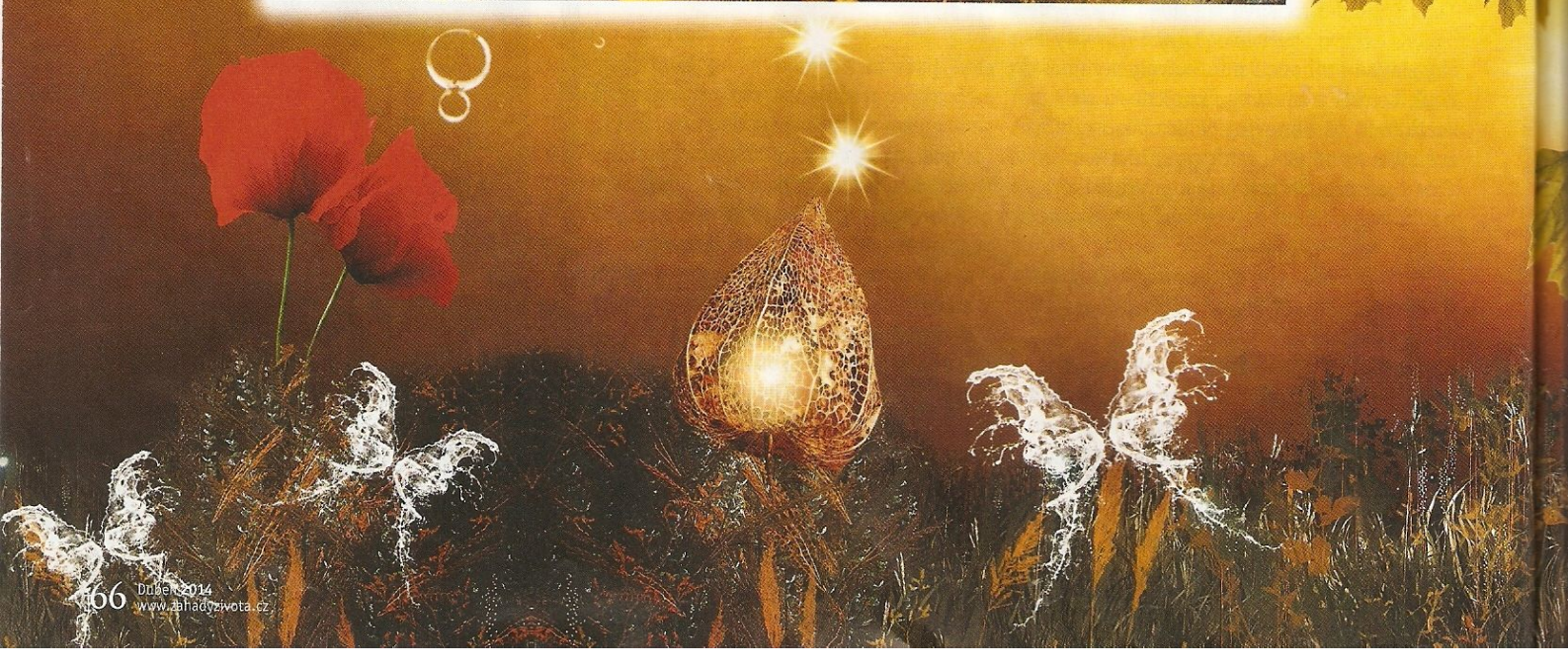

SVĚDĚCTVÍ

z dětských úst

Část
šestá

Andrejka (11): „Vidím barevné aury, a už se toho nebojím.“

Začalo to před rokem. Jedenáctiletá Andrejka z Nového Jičína se jednoho rána probudila do »nového« světa. Když míjela lidi na ulici nebo se setkala se svými kamarádkami ve škole, viděla kolem jejich těl barevný duhový obal, který se měnil. Nevěděla, co to znamená, ale strach jí nedovolil komukoli se svěřit. „Dokud to šlo, nechávala jsem si to raději pro sebe,“ přiznává velmi citlivá dívka, které se postupně podařilo zbavit se obav a svazujícího strachu...

Věděla, že kamkoli přijde, okamžitě ji uvidí. Auru člověka. Od počátku je schopna vidět ji bez jakékoli námahy a soustředění. Je součástí člověka stejně jako jeho oděv, barva očí nebo stříh vlasů. Dokud to šlo, nechávala si jedenáctiletá Andrejka tyto výjimečné prožitky pro sebe. Měla obavy, co na to řekne její okolí. Brzy se ale ukázalo, že musí vyhledat pomoc.

„Začalo mi to dost vadit. Hodně mě to znerovňovalo především ve škole. U kamarádek nebo spolužaček mi to tolik nevadilo, ale třeba u paní učitelky ano,“ přiznává velmi citlivá dívka. „U paní učitelky jsem vidala tmavší barvy – ona bývala hodně nemocná a nemávala asi nejlepší pocity. Ale vím, že mě jednou velmi překvapilo, když jsem u ní uviděla žlutou barvu,“ vzpomíná Andrejka a dodává, že asi úplně nejvíce jí vadilo, když se aura jako taková náhle změnila. A tak se rozhodla svěřit se terapeutce Martině Rohelové, ke které docházela s maminkou na očistné tělové svíce. „Martina mi vysvětlila, že vidám auru, a také mě naučila, jak tuto schopnost »vypínat«, abych se mohla soustředit i na něco jiného a chránit se, aby mě to tolik nevyčerpávalo,“ vysvětluje vnímavá dívka. S pomocí paní Martiny a následně i své maminky, které se také svěřila, se An-

drejka přestala svých schopností obávat a přijala je jako významnou součást života.

POCIT ŠTĚSTÍ A POKORY

„Pokud někdo vidí něco podobného jako já, neměl by se bát o tom mluvit, protože je to úžas-

né a není se čeho obávat,“ vzkazuje Andrejka ostatním vrstevníkům, které zpočátku brzdí obavy z toho, proč se to či ono děje právě jim. A co si o nich pomyslí jejich okolí, až se o tom dozví. Její maminka Svatava k tomu dodává,

že je důležité, aby neměli strach ani jejich rodiče a dostatečně své ratolesti podpořili. Jen tak se mohou rozvíjet. „Je opravdu důležité, aby se nebáli přijmout nepoznané schopnosti svých dětí jako zázrak, úžasný dar od Boha. Aby své děti podpořili, protože to může obohatit i je samé. Mně osobně to, co s Andrejkou zažívám, přineslo obrovský pocit štěstí a zároveň pokory,“ říká paní Svatava, kterou její dcerka naplňuje nesmírným štěstím.

PŘEVLÁDÁ U NÁS ŽLUTÁ, ZELENÁ A ORANŽOVÁ

Vnímavá a bystrá dívka sice kráčí k poznání, že by tento dar mohl jednou pomáhat druhým lidem, ale prozatím se učí rozpoznávat, co které barvy v aure vůbec symbolizují. „Andrejka je vnímavá pocitově – když vidí tmavou barvu, ví, že je člověk nešťastný a smutný, ale když vidí jasné barvy, pozná, že je spokojený a šťastný,“ doplňuje maminka Svatava. Naučila se, že se aura u každého člověka liší nejen barevností, ale také velikostí, sytostí a hrubostí. „Někdo má více vrstev, takže je aura sytější,“ vysvětluje Andrejka. Proč tomu tak je, prozatím netuší.

Pokračování na str. 68 »

Z kolika částí se aura člověka skládá, je po každé různé, ale ještě prý neviděla člověka, který by měl jen jednu jedinou barvu. Stejně tak neviděla člověka, který by neměl v aure zastoupenou růžovou nebo fialovou. Barvy, které u lidí obvykle převládají, jsou podle Andrejky žlutá, zelená a oranžová.

ŽENA V ZRCADLE SE MRAČILA

Kromě vnímání aury má za sebou Andrejka ještě jednu zkušenost, která ji velmi ovlivnila. Stalo se to v době, kdy se rodina přestěhovala z bytu do domu. „Když jsem si jednou fénovala v koupelně vlasy, zvedala jsem hlavu, abych se podívala, jestli jsou vlasy suchší, a uviděla jsem v zrcadle nějakou paní. Strašně jsem se lekla a začala jsem brečet,“ popisuje Andrejka. Žena, kterou v zrcadle uviděla, měla drdol a mračila se. „Vypadala nespokojeně. Celé to všechno bylo jako v šedém oparu...“ Svěřila se mamince, která v popisu jednoznačně rozpoznala

tvář své babičky. „Věděla jsem, že to nemůže být nikdo jiný než moje babička, protože co zemřela, byla se mnou pořád. Cítila jsem její přítomnost, ale nikdy jsem ji neviděla,“ říká Andrejčina maminka. Dívka zesnulou babičku poznala i na fotografii, kterou jí maminka ukázala. „Jen na ní byla mladší, já ji viděla o hodně starší,“ doplňuje Andrejka.

ZEMŘELO TADY HODNĚ LIDÍ

„Byla jsem z toho vystrašená, protože se Andrejka bála. Proto jsme tehdy požádali o pomoc člověka, který odvádí duše do světla

a čistí prostor.“ Ukázalo se, že v domě byli dokonce dva duchové. Druhého několikrát zahlédla sama paní Svatava v podobě stínu. Když byli posláni tam, kam patří, všem se výrazně ulevilo. „Bylo tu najednou nějak volněji a Andrejka se už nebála,“ dodává paní Svatava. Až donedávna byl v domě klid. Teď se paní Svatava opět chystá povolat člověka, který by dům vyčistil. „Tentokrát měl zvláštní pocity můj syn. V noci najednou ucítil energii, která k němu proudila přes dveře, slyšel zvuky – něco jako řinčení nádobí a hmců v kuchyni, bouchání kovových trubek o sebe – a byl z toho opravdu vyděšený... Já ani Andrejka jsme tentokrát nic nepocítily,“ říká paní Svatava a dodává, že se při prvním čištění dozvěděli, že dům stojí v lokalitě, kde bylo hodně násilně zemřelých. „Ať už to byla doba hladomoru, morových ran, nebo třicetileté války. Dozvěděli jsme se, že některé domy jsou touto negativní energií postiženy více,“ zakončuje paní Svatava a věří, že jim očista domu opět navrátí klid... ■

ZEPTALI JSME SE

Martina Rohelová (38), Nový Jičín
Terapie světelným perem, tělové svíce,
pozitivní myšlení, věštění z koule, výklad karet
tel.: 603 204 495

„S Andrejkou pracuji necelý rok a velmi ráda. Je to výjimečná dívka se silnou intuící, která by v budoucnu mohla pomáhat lidem. Takových dětí v jejím věku ke mně dochází více. Zásadní problém, který je na počátku spojuje, jsou obavy, co si o nich pomyslí okolí, až zjistí, že jsou »jiné«. Mnozí z nich se zpočátku pokusí svěřit spolužákům a dopa-

dá to velmi špatně, protože se nesetkají s pochopením, spíše naopak. Po této zkušenosti se uzavrou ještě více do sebe, mají pocit, že jsou v tom úplně sami. Dostávají se do situace, kdy strach zesílí, začnou se bát i toho, co vidí, protože mají pocit, že je s nimi něco jinak, špatně. Pokud se svěří doma rodičům a setkají se s odmítnutím, jejich situace se komplikuje ještě více. Dar je třeba podpořit a rozvíjet i s pomocí rodičů, kteří by dítěti měli dát jistotu, že se na ně může spolehnout.

Stává se velmi zřídka, že by mne navštívilo samo dítě. Většinou za mnou přicházejí rodiče, kteří se domnívají, že s jejich dítětem není něco v pořádku. Chová se nestandardně – je hyperaktivní, roztěkané, nesoustředěné, je uzavřené atp. Rodiče neví, co s tím. Já již od narození cítím a vnímám a lidem pomáhám v podstatě od svých dvanácti let, takže poznám, co tento jejich nestandardní stav způsobuje. Rozpoznám, zda mají dar v podobě výjimečných schopností. Když mě pak děti navštíví a cítí, že v tom nejsou osamocené, jsou překvapeny, že jim někdo věří, a rozprávějí se. Důvěra je nejdůležitější. U každého se vybuduje různě rychle, ale většinou na té druhé třetí schůzce se každé dítě otevře a já jsem moc ráda, že jim mohu pomoci rozvíjet se.“